

paafaldende Uro og Aandsfraværenhed, han under hele Turen havde sporet hos hende.

Hjærtet sank i hans Bryst. Endnu Alt omsonst! tænkte han! . . . Og om to Dage skulde han rejse! . . .

VI.

Det almindelige men flygtige Naturfænomen, der havde indgydt Frk. Ragnhild saa stor en Skræk, bebudede virkelig ikke noget Godt. Af alle Naturens Storm-Varsler er maaske intet saa frygtet af Sømanden som „de tre Sole“, naar de kort efter Solens Opgang eller henimod dens Nedgang viser sig paa den letskyede Himmel — oftest i Magsvejr og efter længere Tids rolig Sø. Det gælder da om at ryste Havblik-Døsigheden af sig, før den første Vindhvirvel kommer. Den kommer gerne som et pludseligt, lynsnart Stød, der afpresser Mastetovene en kort Jammertone og efterlader et fuldkomment Vindstille, en død, uhyggelig Tavshed over det nervøst urolige Vand. Men snart begynder Søen at syde, Folkene maa til Vejrs for at beslaa de sidste Sejl, og Lemme og Luger skal